

Élménybeszámoló

XI. ELTE Eötvös József Tehetséggondozó Tábor (2024. január 29.- február 3.)

Az Eötvös Collegium Tehetséggondozó Táboráról egy kedves ismerősömtől hallottam, aki 2023-ban kezdte tanulmányait az Eötvös Loránd Tudományegyetemen. Először hezitáltam, hogy beadjam-e a jelentkezésemet a táborra, mert soknak tartottam ez egy hét hiányzást az iskolából, ám végül mégis adtam neki egy esélyt, és meggyőződésem, hogy jobban nem is dönthettem volna.

Rengeteget adott a tábor, sok új ismeretet, motivációt, felejthetetlen élményeket, és ami a legfontosabb; értékes és különleges ismeretségeket, sőt, barátságokat. Arra is könnyen rádöbbsenhetünk, hogy megbecsült író-költőnek, Karinthy Frigyesnek igaza volt, amikor a *Láncszemek* novellájában arról írt, hogy igen szoros a kapcsolat a világ bármely két embere között. Amellett, hogy minden délelőtt egy vagy két informatív előadáson vettünk részt, az Eötvös Collegium műhelyeinek vezetői, titkárai és diákjai idejüket nem kímélve különféle kreatív módon mutatták be az adott műhely munkáját, vontak be bennünket is a programokba, tanítottak minket. A szakkollégium műhelyeinek szemináriumaira a jelentkezés során megadott érdeklődési területek alapján lettünk beosztva, természetesen, ha igény merült fel az utólagos változtatásra, azt is készségesen oldották meg a szervezők.

Én a magyar, valamint a spanyol műhely programjain vettem részt, tanultam a színpadraállítás elméletéről és gyakorlatáról, a versformák szerepéről, a fordítás nehézségeiről és szépségeiről, a spanyol polgárháborúról, illetve a budapesti Cervantes Intézetbe –annak könyvtárába- is ellátogattunk.

Minden délutánra jutott valamiféle szórakozási, sportolási, ismerkedési lehetőség: korcsolyáztunk, a Természettudományi Múzeumot, a Szemlő-hegyi-barlangot, valamint a Parlamentet is meglátogattunk, s ha még ez nem lenne elég, volt lehetőség moziba menni, sportolni, volt táncház, ismerkedős játékok, társasjátékozás, és persze finom gulyás gőzölgött utolsó este a tányérokban. Az én kedvenc programom mégis a Collegium diákjai által szervezett akadályverseny volt, annyit elárulhatok, hogy százszor izgalmasabb és szórakoztatóbb élményt nyújtott, mint amit a neve elsőre ígért.

Amikor épp nem akadt semmi különösebb tennivalónk, a kollégistákkal beszélgettünk, kifaggathattuk őket a programokról, lehetőségekről, nehézségekről, hagyományokról és szokásokról, ők pedig nagy türelemmel és megértéssel voltak felénk. Hálás vagyok, hogy egy hétre ennek a közösségnek a tagja lehettem.

Az Eötvös Collegium szellemisége a falakból is áradt, az élet pedig, ami állandóan zajlik, magával ragadónak bizonyult.

Kovács Ágota Csenge, a debreceni Tóth Árpád Gimnázium tanulója